

Sygn. akt IV CSK 318/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa K. Spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji z siedzibą w K.
przeciwko Spółdzielni Mleczarskiej "M." w G.
o zapłatę kwoty 60.152,06 złotych
oraz z powództwa Spółdzielni Mleczarskiej "M." w G.
przeciwko K. Spółce
z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji z siedzibą w K.
o zapłatę kwoty 82.734, 27 złotych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej K.
Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji z siedzibą w K.
od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku
z dnia 27 lutego 2015 r., sygn. akt VII Ga 318/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od K. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji z siedzibą w K. na rzecz Spółdzielni Mleczarskiej "M." w G. kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 27 lutego 2015 r. Skarżąca powołała się na występowanie w sprawie trzech istotnych zagadnień prawnych oraz na oczywistą zasadność wniesionej skargi.

Jak wskazano w judykaturze Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Zagadnienia wskazane przez skarżącą nie odpowiadają tej definicji. Pierwsze z nich, odnoszące się do sposobu uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji, sprowadza się do problemu o czysto kazuistycznym charakterze. Szczegółowe wymogi odnoszące się do treści uzasadnienia muszą być konkretyzowane na gruncie konkretnej sprawy – w zależności od dotychczasowego toku postępowania i ustaleń dokonanych przez rozpoznający ją sąd. W konsekwencji, kwestia ta nie może stanowić podstawy do sformułowania

bardziej ogólnej i abstrakcyjnej reguły, która odpowiadałaby przesłance istotnego zagadnienia prawnego w opisanym wyżej rozumieniu. Z podobnych przyczyn w ramach podstawy z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie mieści się druga ze wskazywanych kwestii – pytanie o konieczność szczegółowego ustalenia przez sąd przyczyn niewykonania zobowiązania, stanowiącego przesłankę kary umownej. Problem ten z istoty rzeczy również wymaga rozstrzygnięcia na gruncie konkretnych spraw – w zależności od charakteru naruszenia zobowiązania, treści klauzuli kontraktu zastrzegającej karę umowną oraz towarzyszących im okoliczności. Trzecie ze wskazywanych zagadnień trudno uznać natomiast za w pełni precedensowe – analogiczna kwestia została już rozstrzygnięta, na gruncie umowy o dzieło, w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2006 r., IV CSK 178/06 (OSNC 2007, nr 7-8, poz. 118). Niezależnie od tego, jak wynika z okoliczności sprawy, dochodzone w niej roszczenie nie byłoby przedawnione także w razie przyjęcia terminu z art. 624 § 1 k.c. Z tych przyczyn zagadnienie to pozbawione jest znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W judykaturze Sądu Najwyższego wyjaśniono także, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.